Ч. 277 Середа 11 (23) грудня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окремо жаданє і за зложенєм оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Акция против Туреччини.

Звичайно добре поінформований в справах всхідних берлиньский Tageblatt доносить в кореспонденциї з Відня про акцию держав против Туреччини, що слїдує:

Бюро Райтера рознесло онагди противорічну на перший погляд вість. Анґлїйска аґентура оголосила, що „держави фактично не згодили ся ще що-до остаточного пляну акциї против Туреччини“, а в безпосередній звязи з тим було сказано: Можна напевно сказати, що тепер настало тїснїйше порозуминє, як доси. А мимо того ті вісти суть згідні з правдивим станом, ба навіть згіднїйші як всї инші представлюваня, які в послїдних часах розходили ся по сьвіті. Межи великими державами, і то межи всїма без виїмки, єсть тїсне порозуминє, як від себе можно додати, повна згода в тім, що Туреччинї треба раз сказати рішуче слово. Порта подала як-раз амбасадорам до відомости, що она вже поробила для сповненя жадань Европи в справі заведеня реформ, а султан особисто вказав австрийскому амбасадорови бар. Каліс на пороблені в сїм напрямі зарядженя та крім того заповів ще амнестию для Вірмен. Але тим зроблено ще мало, так, як би й нічого. Поправи турецкої адмінїстрациї, о яку треба старати ся, тими розпорядженями ще не осягнено, а навіть не підготовлено ґрунту до того. Тепер же мають султанови і Портї недвозначно промовити до розуму, що Европа такими крутанинами і дрібницями не дасть ся туманити. Дадуть султанови і Портї спізнати, що за мало лиш самих обіцянок, але треба чесно і основно взяти ся безусловно до дїла реформациї.

Так далеко сягає тїсне порозуминє межи великими державами. По за тим годять ся кабінети ще в тім, що треба числити ся з окремішностями поодиноких частий османьскої держави і в данім часї та під відповідними услівями постарати ся о гроші потрібні для сповненя жадань заведеня реформи. Але що по правдї має ся зробити, то ще питанє не порішене. Дотична процедура буде така: Амбасадори в Константинополи, яко найлїпші знатоки дотичних відносин зійдуть ся разом, — а то має стати ся вже в найблизшім часї — і виготовлять подрібний плян реформи. При тім не буде ся поступати після шабльони. Фраза о „розширеню реформ на цїлу державу“ обіцяних давнїйше лиш деяким провінциям а оставших на папери, пішла вже в кут; будуть, як сказано, числити ся з окремішностями поодиноких частий. Виготовлений тим способом еляборат амбасадорів буде відтак предложений кабінетам до розслїду і затвердженя. Иншими словами: Амбасадори мають тепер поробити точні предложеня і аж тогди будуть радити над ними кабінети, щоби дійти до якогось порозуміня. Коли до того прийде, о чім нема сумнїву, то аж тогди наступить властивий крок европейских держав у султана і Порти, щоби довести до принятя установленого так Европою пляну реформи.

Але поза тим все ще висить у воздусї. Згадане повисше анґлїйске представленє річи єсть длятого мимо здаючої ся суперечности правдиве. Єсть тїсне порозуминє що-до остаточного пляну акциї, але фактично ще не згоджено ся на него. Пробовано то в найблизшій минувшости, але якось не удало ся. Відбували ся довірочні переговори межи кабінетами на тій основі, що треба вже з гори згодити ся на то, яких способів примусових має ся взяти Европа, коли-б Туреччина не хотїла приняти предложень, котрі творили би свого рода ультиматум, або, чого ще більше боять ся, коли-б Туреччина нїби то приняла ся, але своїм звичаєм держала ся в дїйстности своєї старої тактики і принятих на себе зобовязань зовсїм не сповняла, або лиш недбало і в дуже маленькій части.

Лежить як на долони, що по всїх досьвідах було би найлїпше зробити з гори таку угоду. То зробило би враженє на турецких верховодів а може також і на маси магометан і намірена акция дипльоматична мала би більший вигляд на успіх. Але деякі держави, іменно же Росия, не хотїли на то пристати. В Петербурзї зараз, скоро лиш виринула така гадка сказали, що не треба вже наперед над тим радити або щось установляти, що треба би зробити, коли-б Туреччина упирала ся. На то буде час і пізнїйше, тогди, коли дипльоматичні кроки покажуть ся дїйстно безуспішними.

О то розбило ся попереднє порозуминє. А треба знати, що для султана і Порти не була то тайна. Значінє сего факту не треба аж пояснити. В Константинополи знають вже тепер, що насамперед будуть знову роблені лиш дипльоматичні кроки. А коли-б ті кроки були

МЕННІ.

З житя тунезийского пастушка

(З нїмецкого — І. Т. Екардта.).

III.

В пять днів по тій памятній ночи в Сваксрскім дуарі¹) приїхав Менні, на верблюдї межи двома міхами пшеничної муки, посеред численної каравани до Юндука при андалюзкій брамі в Тунісї. Послїдні хвилї в хатї на горі, розлука з прибраним батьком, з матїрю і з бабунею та заспаною ще Рукебою, послїдне скомленє вірного Унїси, послїдний погляд на долину, їзда побіч мовчаливого Саіда, караванна дорога, господа з погоничами верблюдів, ночи під зьвіздистим небом — все то минуло ся як би сон, коли перед его очами виринуло біле місто з безчисленними вежами. Коли коло Юндука на даний знак погоничем передний верблюд положив ся, а за ним укляк і той, на котрім їхав Менні, і він по довгій їздї станув на рівні ноги, то таки аж остовпів з дива. Який же то зовсїм инший сьвіт показав ся навіть в отсїй оживленій караванзериї, кілько тут було людий та верблюдів! А то подвірє виложене чистенько плитами, то множество комор і комірок, ті просторі стайнї, та величава ґалерия на першім поверсї, на котру виходили двері від множества всїляких компат — який же то зовсїм инший сьвіт! Не ті низькі, темні і позападані хати в горах! А як чистим і заживним виглядав сам властитель господи супротив опалених подорожний, що разом з найбіднїйшими селянами поприв'язували тут свої зьвірята. А передовсїм яка гладка і рівненька дорога, при котрій стоїть Юндук. А ті, що ідуть тою дорогою! Менні'ви, котрий крім війта із села та муфті'го²) з сусїдної долини, ледви чи й коли видів добре убраного чоловіка з міста, здавало ся, що кождий третий з тих, що ідуть попри него, то якийсь великий достойник. Над'їхала карита зі скляними дверцями — то чи не сам султан їде? Громада мурнів з ріжнобарвними хоругвами іде до брами. То чи не якесь сьвято нинї? Попри него ідуть позаслонювані жінки, а Менні гадає собі, що то подорожуючий гарем якогось начальника племени. Але якеж его взяло диво, коли посеред сих всїх людий побачив жидівку молоду, цїлу в золотих і срібних ґальонах, в атласї і шовку, а не заслонену. Коли подивила ся на хлопця своїми великими, палкими очима, то єму аж в голові закрутило ся і здавало ся, що він таки западе ся під землю.

Із сего нїмого подиву розбудив его Саід, з котрим він приїхав, а котрий підвів до него якогось вже старшого чоловіка, по котрого бруднатній одежи, яку носять пастухи, пізнав він, що то его краян. То був его вітчим Анїмер, чоловік з лагідним, щирим виразом лиця. Він чекав на Менні'го коло воріт Юндука і привитавшись з ним, казав єму іти з собою до матери.

Подякувавши кількома словами мовчаливому Саідови, з котрим за цїлий час дороги ледви кілька слів говорив, і попрощавшись з ним та принявши від погоничів желаня щастя пустив ся він з своїм новим опікуном до міста.

На другім кінци міста, недалеко феляхскої брами в гарненькій хатї з червоними дверми мешкав его вітчим Анїмер. Мати, жінка потяжка, убрана зміска, повитала хлопця сердечно. Чорна служниця прилагодила вечерю, а в чистенькій комірчинї з одним вікном і з зеленою зелїзною решіткою ждала вже на него постіль, котра по великій утомі здавала ся єму мягонька як би з самих перин, хоч на ній були лиш дерги.

На другий день досьвіта взяв ся до своєї роботи.

Ледви що на сусїдній мошеї завзивач до молитви заповів ранну молитву, як вже пустив ся з своїм вітчимом темними ще улицями до тої загороди, де стояли Анїмерові кози. А коли від всходячого сонця синяві ще від темряви мури домів зачервонїли ся, то вже оба ходили улицями і викрикували в голос „Іа Галїб, молоко, купіть собі молока!“ — та гнали навперід себе вузонькими улицями довговолосі кози з повними вименами. На їх голос місто як би зі сну будило ся. Відхиляли ся двері з лоскотом і скрипом отвирали ся брами, відчиняли ся фіртки. Заспані воротарі, дрожачи від холоду виходили з коновочками, щоби в них набрати молока, муринки вибігали з бічних улиць з

¹) Табор, громада, сільце.

²) Магометаньский сьвященик а заразом і судия в справах релїгійних.

хоч і як катеґоричні, в Константинополи вже знають, що по за тим нема більше нічого і що бодай не потреба побоювати ся драконьских средств. То зробить своє. Фаталістичний Турок зискає на часї і полишить свому російскому доброму приятелеви старати ся о дальше. Великих надій до маючої наступити акциї не можна длятого привязувати.

Новинки.

Львів дня 22-го грудня 1896.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало офіцияла почтового Вас. Потелицкого у Львові контрольором головної каси почтової, а крім того почтового касиера Салом. Авербаха в Перемишли і офіциялів почтових: Север. Куровецкого, Тад. Грегоровича і Тад. Лозиньского у Львові, Войт. Миколайчика в Кракові і Конст. Яворского у Львові контрольорами почтовими; відтак почтових офіциялів: Юл. Клосовского в Кракові, Людв. Адамовича у Львові, Ад. Колїнка в Бучачи, Ант. Румийовского і Фр. Валигурского у Львові, Густ. Шторха в Стрию і Ів. Козуба у Львові почтовими касиерами, вкінци почтового офіцияла Фр. Оленьского в Самборі контрольором почтової каси. — З поміж тих іменованих призначило Міністерство торговлї: Тад. Григоровича і Тад. Лозиньского до Станиславова, Юл. Клосовского до Тарнова, Ант. Румийовского до Подгуржа, Фр Валигурского до Вадовиць, Густ. Шторха до Калуша, Ів. Козуба Живця і Фр. Оленьского до Ярослава, полишаючи прочих в їх дотеперішнім місци.

— **Перенесеня.** Міністерство торговлї перенесло почтового контрольора Ферд. Ференца з Ряшева до Тернополя, а почтового касиера Мат. Шишковского зі Стрия до Перемышля.

— **Імматрикуляция студентів** на львівскім університетї відбула ся дня 17-го с. м. в четвер перед полуднем. Після акту імматрикуляциї записало ся на виділ правничий 370 слухателїв, на медичний 26, на теольоґічний 66 і на фільософічний 30. Разом нововписаних студентів на львівскім університетї є того року 486.

— **Нові стациї телєґрафу.** З днем 1-го січня 1897 р. будуть отворені в Фирлїєві, рогатиньского повіта і в Підлїских малих, львівского повіта, стациї телеграфу при тамошних урядах почтових.

— **З Калущини** пишуть нам: Другі загальні збори читальні „Просьвіти“ в Перевізци, повіта калуского, відбули ся дня 6-го грудня с.р. — На тих зборах вибрано новий виділ, котрий уконституовав ся в слїдуючий спосіб: місцевий управитель школи п. Ярослав Насальский яко голова, господ. О. Вінтонович заступник голови, ч. Чміль Іван секретар, ч. Чабак Іван касиер, Мих. Яцущак (Карпів) бібліотекар. Видїловими вибрані: ч. Мих. Кульбаньский і Мих. Яцущак (Кирилів).

— **Процес против сьвітових злодіїв** Папакости, Афендакиса, Ристича і Сталія, о котрім ми оногди писали, скінчив ся у Відни передвчера. На основі вердикту судиів присяжних засудив трибунал: Ристича на 8, Афендакиса на 6, а Папакосту і Сталія на 4 роки вязниці. Всі з виїмкою Сталія по відсидженю кари будуть видалені з границь монархії.

— **Скаженина у псів** появила ся знов у Львові. Школа ветеринарии сконстатувала кілька випадків тої недуги. Показало ся, що скажений пес забіг з села і покусав кілька псів в місті.

— **Нещастна пригода.** Оногди в полудне переїхала на львівскім двірци машина зелїзничого робітника Івана Чонку, котрий в наслїдок потовченя умер по годинї Нещастє лучило ся з власної неосторожности Чонка. Коли машина була в руху, вискочив він на ступінь і посовгнувшись упав та дістав ся під колеса. Чонко був жонатий і лишив троє дїтий.

— **Штука злодія.** Оногди вечером в переходї Гавсмана у Львові крикнув якийсь мужчина до одної переходячої тамтуди учительки: „Як ходите? — не можна перейти!“ і притім потрутив єї до муру. Коли женщина отямила ся від переполоху, мужчини вже не було, але разом з ним пропала й мошонка з грішми учительки; злодій вирвав єї зручно з кишенї потрученої. В мошонці було 46 зр.

— **Рабунок.** Франц Келбаса запивав ся разом зі своїм приятелем Яном К. в одним з львівских шинків. В часї „забави“ довідав ся, що приятель має коло себе 130 зр. і впав на гадку відобрати їх та предложив приятелеви, що відвезе його до дому фіакром. І дїйстно відвіз його до готелю, але там замкнув ся разом з ним в комнатї і по завзятій борбі видер єму всї гроші. Не дуже натїшив ся Келбаса своєю добичию, бо напері подерли ся в борбі майже на кусники, а в додатку зараз вчера вислїдила його поліция і віддала до слїдчої вязниці.

— **Милий льокатор.** Кравець Павловский мешкав в домі при ул. Оссолиньских ч. 8 у Львові, але мусїв звідтам випровадити ся, а мешканє найняв хто инший. Але Павловский вбіг оногди до свого давного мешканя, замкнув ся в нїм і не хотїв впустити нового льокатора, щоби від господаря дому вимусити кілька зр. відчепного. Аж поліция вмішала ся в ту справу і зробила вкінци лад.

— **Крадіж міліонів.** В Мессинї на Сицилії в тамошнім цловім урядї відкрито спроневірене на суму кілька міліонів лірів. В наслїдок того арештовано дванайцятьох урядників, а сїмох віддалено від служби.

— **Пожар театру.** В Ростові над Доном, в Росиї, вибух оногди з невисьлїджених причин огонь в тамошнім міскім театрі і знищив до тла цїлий будинок з усїм устроєнем. Житя нїхто не стратив.

— **Упертий самоубийник.** Перед кількома днями віддано на клїнїку для недужих на умі у Відни молодого чоловіка Франца Бавера, по званю кельнера, що допускав ся аж 8 самоубийчих замахів. Він пробовав вже стріляти ся, підрізувати собі бритвою горло, труїти ся, кидав ся в Дунай, вішав ся, але за кождим разом його виратовано. Той нещасливий чоловік, котрого можна би пазвати налоговим самоубийником, показав ся недужим на умі. Притуплене ума почало ся у Бавера від часу, коли якийсь шарлятан, що умів гіпнотизувати, наймив його на якийсь час до гіпнотичних представлень. Бавер попав в нервовий розстрій, а проби лїкарів знищили до крихти його здоровлє. Лїкарі, на котрих Бавер попадав, були дуже спосібними хірурґами, але злими психіятрами і доказуючи, що недуга Бавера лежить в мозку, піддавали його чотири рази тяжкій операциї отвираня черепа. Бавер перебув всї ті операциї і набавив ся падачки. Тепер той чоловік з таким твердим житєм єсть близький виздоровленя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 грудня. Палата послів ухвалила провізорию буджетову на січень і зала

фляшками і горнятками, каварні відмикали віконниці та виcилали склянки. „Молоко! Купіть собі молока!

Кози від студени збивали ся в купку. В холодний ранний воздух піднимав ся дим з горючого в пекарнях і лазнях вересу. Вітчим сїв собі на камінь на розї улиці і сидів скулений від студени, а Менні обслугував купуючих. Вхопив чим скорше з череди одну стару козу, відтрутив кізлятко, присїв борзенько і взявши ногу неспокійної кози межи колїна нацеркав як стій молока в подану єму посудину, що аж піна стала на нїм.

Молоко! Купіть собі молока!

Сонце підносило ся в гору. На улици оживляло ся. Мальтаньскі візки загуркотїли і в'їхали помежи кози, котрі сполошені стали тиснути ся попід стїни домів. Менні гнав то з правого, то з лївого боку улиці. Опинили ся в купецкій части міста, зайшли межи християн. Мальтанки в чорних мантилях показують ся в дверях, Італїянки в червоних хустках на голові виходять з шинків, а всї зі збанятками та мисками в руках.

Молоко! Купіть собі молока!

Вітчим гонить череду навперід себе. Менні аж не може дати собі ради, Анїмерови паде богато грошиків в шкіряну його торбу. Менні забігає по сходах до домів, де стоять на вартї вартївничі в ріжнобарвних униформах, до палат, де чорна служба розпирає ся на лавках, в тихі улиці і до віддалених двірків.

Настала десята година. Треба знов доїти кози. У якогось арабского крамаря купують кругленький бохонець хлїба, видовбують з него мякушку і наливають до него олива. Анїмер іде з повною торбою домів, а Менні жене кози поза місто на пасовиско.

Зараз від першого дня жило ся Менні'ви в містї день в день однаково. Дивне диво з першого часу десь щезло і він навик борзо до нових обставин. Посьвистуючи собі ішов Менні посеред товпи за своїми козами, виганяючи їх на пасовиско. А то пасовиско було поза найвисшою брамою на горбі, з котрого можна було дуже добре видїти цїле місто. Там сидів він бувало цїлими годинами на камени з якогось гробу, та вигравав на бамбусовій сопілцї. Звідси з гори видів він і перший раз море, котре знав доси лиш з оповіданя Ібраґіма яко щось величезного і дуже страшного, тепер же видів, що оно довго і широко синїє ся спокійно на овидї.

В тім часї, коли зазвивали на вечірну молитву, гнав він кози ід андалюским воротам, де Анїмер ждав на него. О тїй порі вертав улицями Тунїсу з противного боку.

Коли відтак заспокоїв спрагнене місто молоком і поволи пригнав череду з порожними винемами аж під феляхскý браму, наставав для него відпочинок. Коли не треба було піти кудись за матїр або за служницю, то сїдав собі з вітчимом на лавочку перед хату і дивив ся поважно, як другі хлопці, босі і простоволосї грали ся пилкою. Або слухав, як розмавляли досьвідні сусїди, що посходили ся закурити собі люльочку на лавочці коло Анїмера. По вечери лягав зараз спати, хиба що вітчим взяв его з собою до каварнї і почестував там склянкою чорної кави.

Так минув перший рік в Тунїсї. Лиш раз пригадало ся єму житє в горах, а' то тогди, коли его стрітив мовчаливий Саїд перед воротами Юндука, в котрім він за першим разом станув був на спочинок. Саїд їздив за орудками в гори і від него довідав ся Менні, як живе ся Ібрагімови. Про жінки та про Рукеб, після звичаю в краю не згадав анї словечком.

Менні за той час ще більше підріс і випив ся в гору. Пастуша одежина на нїм, все ще тота сама, яку він мав на собі в Сваќері, сягала єму ледви по колїна, а на ногах мав біленькі полотнянні шаравари, які дала єму мати, коли він приїхав був до міста.

Турбан з верблюжої вовни скинув, а скарби свої, які мав, ховав тепер в кишеню від камизельки з полотна, яку мав на собі під одежиною. Своїх гроший Менні не мав, бо тих пару крейцарів, що заробив, віддавав совістно свому вітчимови. А хоч в червоній мошонцї, яку єму була ушила прихильна муринка, щось і дзвонило як гроші, то нїхто з міняльників на торговици не був би єму дав за них і зломаного шелюга, бо то були лиш тотї обі монети, які він випорпав під римским каменем в Сваќері. Часом лишь, коли сам сидів на постели в комірчинї, виймив їх з мошонки і придивлючись їм укладав собі всїлякі пляни, як то він їх колись, коли сам на себе буде робити, дасть причепити до ланцушка для Рукеби до волося.

Та прийшлось хлопцеви скорше робити самому на себе, як він то думав.

Межи закупниками, котрі що дня чекали з глиняним збанком, коли буде переходити Анїмерова череда, був також один маючий купець, пан Алї Бердуші, що мешкав при улици Мустафа у великім домі з зеленими нарожниками. Бувало що дня рано, коли заосмотрював свою родину, заким забрав ся до базару, потрібною поживою, як н. пр. молоком, мясом та сьвіжою городовиною, поговорить кілька слів зі жвавим пастушком. Сеї короткої розмови було досить, щоби пан Алї Бербуші полюбив Менні'го. Коли єму одного дня его помічник крамовий забрав ся і втїк, не вивовівши служби, сказав він Анїмерови, що взяв би Менні'го до себе на помічника і дав би єму харч та помешканє.

Анїмер не хотїв того зразу й слухати, бо не міг обійти ся без свого пасерба. Але коли купець обіцяв, що буде платити єму що місяця по половині з хлопцем одного дура[3]), то він сказав, що ще надумає ся, та порадить ся дома з жінкою. Мати довідавшись о так користнім предложеню, не годила ся з самолюбивими по-

[3]) Дуро — срібна монета = 2 зр. 10 кр.

годила кілька поменших справ. На тім закінчило ся послїдне засїданє перед сьвятами, а слїдуюче відбуде ся дня 4 сїчня.

Відень 22 грудня. Бар. Ґуденус іменований маршалком краєвим для долїшної Австриї, а бурмістр Відня Штробах его заступником.

Прага 22 грудня. При вчерашних виборах бурмістра голосовано три рази і за кождий раз одержав староческий кандидат Срб 45 голосів а молодоческий кандидат Подлїпний 41 голосів. Нинї має ся ще раз відбути голосоване.

Софія 22 грудня. Вчера розпочав ся процес убийників Стамболова. Завізвало 130 сьвідків.

Переписка зі всїми і для всїх.

Н. К. в П.: 1) Повторіть ще раз питане, бо не знаємо, о що Вам розходить ся. Коли під „масою до запущеня зіпсованого через вогкість зеркала“ розумієте ту масу (амальґам), котра єсть слїд споду на зеркалї і дає склу можність відбивати все промінє, то такої маси нігде не дістанете, бо єї роблять лиш у фабрицї зеркал на самім склї з кількох матеріялів і кількома роботами одна по другій: а) *Амальґамові зеркала*: На камінний стіл кладе ся цинфолїю (циновий папір, тоненько виклепана цина), натирає ся живим сріблом, а відтак ще й наливає ся верству живого срібла і наконець попід живе срібло всуває ся на цинфолїю добре очищене скло, так, щоби его край котрим суне ся, все був під живим сріблом. — б) *Срібні зеркала*: На тафлю, облїплену доокола кітом, наливає ся нїтрату срібла (азотень срібла) а відтак кропить ся звоздиковим олійцем, змішаним з алькоголем. Від олїйку з нїтрату срібла осїдає на склї срібло. Замість олїйця, уживають також бараболяного цукру і потажу. — в) *Плятинові зеркала*: Розтирає ся хльорень плятини з розмариновим олїйцем і густу масу, що виглядає мов би живиця, підпускає ся лавандуловим олїйцем, а відтак розмащує ся єї пензликом по склї і наконець випалює ся зеркало у відповідній до того печи. Маса на того рода зеркалах буває зверха жовта, мов би золота. Амальґамові зеркала псують ся найскорше, бо амальґам легко стирає ся; они дають біле сьвітло, впадаюче трохи в зелене, і длятого чоловік виглядає в них блїдо, а блїдий аж нїби зелено — они „показують не добре“ і длятого не конче люблені; їх вже виробляють тепер значно менше. Срібні зеркала найбільше уживані, дають біле сьвітло, впадаюче трохи в червоне; они „показують добре“, бо й блїдий не дуже блїдо в них виглядає. Плятинові зеркала можна найлекше і найдешевше робити та можна до них уживати навіть лихого скла; того рода зеркала викривляють часом лице, бо скло на них не єсть рівне. — А може Вам розходить ся о масу до рамок? — 2) Потрібну Вам цитру можете дістати або в торговли інструментів музичних Капралика, Львів, ул. Снарбківска ч. 3, або у Вол. Маньковского, школа гри на цитрі, площа В. Домбровского (Хорущина) ч. 6. — **Л. К. в К.**: Чоловіче добрий! З Вас говорить не лиш жаль але й згризливість. Розумієно Ваше прикре положенє і певно раді би ми з цїлого серця порадити Вам щось доброго, але подумайте самі: що ми можемо помочи Вам лиш самими словами? Коли-ж схочете прийняти від нас кілька слів ради, то послухайте: Передовсїм, хоч би й як Вам приходило ся тяжко жити, відганяйте від себе згризливість, бо згризливий чоловік нїколи не може поправити своєї долї; він, бачите не має того спокою духа, котрий потрібний, щоби все добре розважити, все добачити, що потреба, що могло би помочи, а що пошкодити. Згризливий чоловік сам затроює собі житє, а нарікає на сьвіт і людий, бо не видить причини біди в самім собі. То й дїйстно біда чіпає ся, у кого згризлива натура. Длятого передовсїм треба перемагати себе самого і відганяти від себе згризливість. Біди не лякайте ся! Чи гадаєте, що то Ви лиш одні бідуєте? В Бозї надія! Голову до гори! До землї бідою! Не кажіть, що всюди біда, бо то неправда. Біда не держить ся місця, але чоловіка. Вам би яко ремісникови кидати ся на всї боки, шукати роботи всїлякими способами, давати людем знати о собі. Перенесїть ся може на инше, виднїйше місце. Пошукайте собі може якого спільника, котрий би Вам давав материял; Ви би давали роботу і відтак дїлили ся зарібком. А може перенесїть ся до якогось иншого міста, де би менше було таких самих ремісників, як Ви. Придумуйте щось такого для Ваших виробів, щоби то звертало на них увагу людий і взагалї старайтесь звернути увагу на себе. От подайте н. пр. нам свою адресу, а ми єї оголосимо. Будуть люди читати по селах і довідають ся; та й то придасть ся. З позичками дїйстно біда, але що ми на то можемо порадити? Такі самі жалї засилають до нас люди з ріжних сторін, а ми не знаємо на то ради. Брак дешевого і легкого кредиту дасть ся дуже відчувати. А тому не зарадять нїякі товариства задаткові, нїякі закони, нїякі краєві і державні институциї, бо лихо лежить глубше, в наших загальних відносинах. На то один чоловік нїчого сам не порадить. Довг не такий страшний, коли можна позиченим капіталом борзо обернути. В тім именно біда, що у нас малими, ба й великими капіталами трудно борзо обертати, а ще більша біда, що наші люди й не уміють не борзо, але навіть і поволи обертати. Тїшить нас, що Ви так пильно читаєте „Добрі ради“. Читайте і дальше; може в них не одно потрібне і для Вас знайде ся. А читайте також і фейлетони „Дещо з технїки“. Для Вас яко для ремісника дуже добре і пожиточно знати такі річи. Може навіть дещо придалось би й до Вашого ремесла. Отже не гризїть ся, не тратьте надії! Лиш сьміло і відважно голову до гори, а видобудете ся з біди. — **Тома Ч. в Б.**: Треба було пильно читати „Переписку зі всїми і для всїх“, то й Ви би були не потребували трудити ся та заощадили би 5 кр. (можна було замість на лист налїпити марку на почтову карту ощадности, і нас би були не трудили, бо ми вже давно писали о тім, яких потреба книжок до науки рахунковости державної). Отже повтаряємо ще раз: Випишіть собі з антикварнї Köhler-a (Львів ул. Баторого ч. 28) літоґрафовані скрипти Черного і книжку о рахунковости державній дра Шротта (Schrott, польский переклад Кульчицкого). Купецка рахунковість єсть основою для державної і коли ту знаєте, то тамта буде для Вас лиш забавкою. — **І. Я. в Наз.**: Оповістимо в своїм часї в „Новинках“. Доси ще не звістно.

☞ (Просимо присилати питання лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

глядами свого чоловіка. Казала, що хлопцеви й не могло лучати ся більше щастє, як дістати ся під провід такого великого купця, і научити ся так важної річи як купецтво. Она ще й дасть ему благословенє до такого дїла. Другого пастушка можна буде собі легко знайти.

Отже Аїмер оглянув ся за иншим хлопцем, а Менні дїставши благословенє матери пішов на службу до пана Бербуші і так з легким серцем став з пастушка купцем.

Аж якась радістна гордість брала его, коли з маленьким клуночком, в котрім були дві сорочки і двоє штанів ішов улицями до свого службодавця. То его дуже потягало, що замість на горбі поза містом, буде тепер сидїти цїлими днями в прекраснім базарі, научить ся торгувати та обходити ся зі знаменитими людьми і поважними горожанами. Ся обставина дала ему можність розістати ся так само легко з обставинами, до котрих був навик, як рік тому назад з Ібрагімом і хатою в горах.

Але вже першого вечера під чужим дахом мало лиш бракувало до того, що не взяв свій клуночок на плечі та не розпращав ся з богатою будучностию, з базаром, Бербушім і торговлею.

Було то в тій порі, коли вже змеркало ся, як він увійшов до хати свого нового пана. Пана Алї'го не було ще з базару, а Менні сїв собі в кутику в сїнех і чекав. Коли так з нетерпеливостию виждав, коли Бербуші прийде, надійшла панї дому, потрійно заслонена і завита, зі служницею та з двома своїми дїтьми з купелї. Перейшла попри хлопця навіть не споглянувши на него, котрого не добачила через свої заслони та шовкові хустки.

Не так дїти. Донечка, що в шовках і тонесенькій рожевій заслонї зовсїм подобала на свою матїр, скривила згорда носиком, коли в своїх синих, лякерованих черевичках переходила попри Менні'го, скуленого в кутику. Він не міг видїти того руху під шовковою заслоною, але таки зачув якесь погане слово, котрим она зганьбила его і віру его батька. Та й Юннес, мамин синок, зараз добачив нового зайду. Повитав его насьмішливо і заложивши руки взад станув перед ним, щоби натїшити ся его заклопотанєм та показати ему, яка велика між ними ріжниця, котрої найліпшим доказом єсть его богата одїж. Та й трудно би було знайти щось так собі противного, як худощавого, брунатного Менні, у волосяній в паски сорочцї, а кругленького, білого, з червоним личком хлопця, від котрого заносило пахощами. На обголеній головцї мав червону шапочку з найтоньшої тунезийскої повсти. Кафтан і шаравари були жовтавої як пісок барви, повишивані і украшені темнїйшими шнурочками, сорочка муслїнова з мережаними уставками. Почерез лїве плече звисав ему шовковий альґірский бурнус і сягав майже аж до чорних лякерованих черевичків і тоненьких шовкових панчішок. З кишенї в камізельцї виглядали два срібні ланцушки від годинника, а щоби ще вповнї представити образ сина богатого купця, держав в правій руцї бамбусову паличку зі срібною головкою. А так пахло від него рожевою водою та помаранчевим цьвітом, що Менні'го ніс такого запаху ще нїколи й не нюхав. Оглянувши Менні'го від голови до ніг спитав его відтак, „чи не гадає він і в базарі доїти своєї кози“.

Менні'му аж кров набігла до голови. З гніву і упокореня хотів вже докучливого хлопця вдарити а відтак забрати ся з негостинного дому, аж надійшов пан Алї і зробив конець сій немилій подїї.

Коли Менні повечерявши сам один в передній комнатї ляг там і спати, сон его якось не брав ся. Не ставало ему того, що не загнав своїх кіз до стайнї, а відтак і то его сердило, що хлопець Юннес насьмівав ся з его стану.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Поручае ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

ЧАЙ

хиньско-російско-анґлійский знаменитого рода поручае в 1870 отворена торговля

ІСИДОРА ВОЛЯ

у Львові

перше ул. Сикстуска ч. 6, тепер **Ґранд Готель, пасаж Гавсмана ч. 3.**

Замовленя виконуе старанно, совістно і успішно. За опаковане не числить ся. 84

Інсерати

„оповіщеня приватні"), як для „Народної Часописи" так також для „Ґазети Львівскої" принимае лиш „Бюро дневників" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також вnaходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймае

абонамент на всі дневники

по цінах оригінальних.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймае

абонамент на всі дневники

по цінах оригінальных.

С. Кельсен у Відни

поручае:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилае ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові улиця Кароля Людвика число 9, приймае абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.